

щото всякога ще Ви бѣжд мжжъ, който Ви обича. Налитаевъ зель прѣстени и далъ на Катерина Павлова.

Съ бързи движения разярената тигрица дръпналъ изъ ржцѣтъ на Налитаева прѣстена и го хвърлила изъ прозореца на улицата.

— Не, милостивий г-не, азъ Ви благодарѣх за такава любовъ! Върви при своя идеалъ, а менъ мя остави спокойна. Силно никога не сжмъ Ви обичала, а сега настана часъ, въ Който напълно Ви призирамъ и ненавиждамъ. Надѣвамъ се, че ще изпълнитъ единственната ми молба — да се махнете колкото е възможно по скоро отъ тука, че въ противенъ случай, ще бѣжда прину-дена да прати за полицейски.

Всичко това было казано съ такова пренебрежение на Налитаевъ, щото той повече не се съмнявалъ за истенския характеръ на Катерина Павлова.

— Като е тъй, прощавай казалъ като станалъ Налитаевъ. Азъ повече згрѣшихъ за тебъ отъ колкото ти за меня. Щастието ни направи да се узнаемъ съ врѣме единъ другъ.

Благодаря ти за свободата, която ми върна. . . . Сухо като се поклонилъ Налитаевъ на Катерина Павлова, бързо излѣзълъ изъ магазината.

— Слава Богу избавихъ се отъ тѣзъ лудетина! извикала Катерина Павлова, като подиръ Налитаевъ се затворили вратата. Лишенъ отъ наслѣдство, безъ мѣсто, сиромасъ. . . . освѣтъ